

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/58/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4418010565
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kišacová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4418010565.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Kišacovej, PhDr. a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Ľubomíry Podmanikovej, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 123 odsek 3 písmeno i) Trestného zákona v spojení s § 123 odsek 4 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 30.06.2025 sp. zn. 3T/61/2018, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 10.02.2026 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., narodený XX.XX.XXXX v C. D.,
trvale bytom C. D., D. XXXX/XX,
prechodne bytom bez prihlásenia C. D., E. XX,

podľa § 285 písmeno c) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky zo dňa 20.06.2018, 2Pv 300/15/4404-65 pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona s poukazom na § 123 odsek 3 písmeno i) Trestného zákona v spojení s § 123 odsek 4 Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa XX.XX.XXXX v čase približne o XX.XX hod. v C. D., F. G. H. Zúgov, fyzicky napadol poškodeného I. J., a to takým spôsobom, že ho chytil rukami za hlavu a viackrát ho kopol kolenom do oblasti tváre, čím poškodenému I. J., nar. XX.XX.XXXX v C. D., trvale bytom F. XXX/XX, G. K., spôsobil dvojité zlomeninu sánky - zlomeninu uhla sánky vpravo s posunom úlomkov a zlomeninu tela sánky vľavo s dobou liečenia a práceneschopnosti od 3.4.2015 do 14.7.2015,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku poškodených I. J., narodeného XX.XX.XXXX, trvale bytom G. K., F. XXX/XX a Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a.s. Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874 s nárokmi na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Horeuvedeným rozsudkom súd I. stupňa uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. v spojení s § 123 ods. 4 Tr. zák. účinného od 06.08.2024 na tom skutkovom základe, že dňa X.X.XXXX v čase približne o XX.XX hod. v C. D., F. G. H. Zúgov, fyzicky napadol poškodeného I. J., a to takým spôsobom, že ho chytil rukami za hlavu a viackrát ho kopol kolenom do oblasti tváre, čím poškodenému I. J., nar. XX.X.XXXX v C. D., trvale bytom F. XXX/XX, G. K., spôsobil dvojité zlomeninu sánky - zlomeninu uhla sánky vpravo s posunom úlomkov a zlomeninu tela sánky vľavo s dobou liečenia a práceneschopnosti od 3.4.2015 do 14.7.2015.

Za to mu uložil podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. (pri nezistení poľahčujúcich okolností § 36 Tr. zák. a nezistení priťažujúcej okolnosti § 37 Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu podmienične odložil. Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal poškodeného I. J., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom G. K., F. XXX/XX a poškodenú spoločnosť - Všeobecnú zdravotnú poisťovňu, a. s., Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný, avšak zo zápisnice o hlavnom pojednávaní nemožno zistiť, v akej časti rozsudok napáda a či odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Bolo chybou súdu I. stupňa, pokiaľ obžalovaného nevyzval na konkretizovanie rozsahu zahláseného odvolania, ktorým sa stanovuje rozsah prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania, prostredníctvom obhajkyne namietal, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci. Došlo k zmene výroku o vine bez existencie zákonných dôvodov. Pripomenul, že prvým vo veci vyhláseným rozsudkom v danej veci bol oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. Na podklade odvolania prokurátora odvolací súd uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Vytýkal súdu I. stupňa, že ho po doplnenom dokazovaní bez zmeny dôkaznej situácie v jeho neprospech uznal vinným zo spáchania skutku v zmysle obžaloby.

Poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, a to najmä svedecké výpovede, kde vypovedali

- poškodený, že v čase útoku osobu, ktorá ho napadla nepoznal, jej meno sa dozvedel až vtedy, keď mu to povedali policajti, čo bolo vtedy, keď ho pustili na centrálnom príjme. Nevie, či útočníka opoznal na centrálnom príjme, vedel ho označiť len v kontexte všetkých súvislostí danej situácie a za normálnych okolností by ho ako útočníka nespoznal, všetko si dal dohromady až vtedy, keď mu policajti povedali, že mal byť útočníkom on,
- svedok L. E. M., že mal vedomosť o incidente len z počutia, na tomto zotrval aj pri odstraňovaní rozporov vo svojej výpovedi,
- svedok N. F. (príslušník policajnej hliadky) sám nepočul, o čom sa jeho kolega A. F. s obžalovaným rozprával na centrálnom príjme a tento rozhovor mu jeho kolega len tlmočil;
- svedok A. M., ktorý bol napadnutý poškodeným v deň, kedy sa odohral skutok v zmysle obžaloby, že v tento deň jeho na mieste stavby nevidel;
- svedok D. N., že s ním v daný deň, kedy sa odohral skutok v zmysle obžaloby, trénoval a robili nácvik úderov, pri ktorom ho kopol do ruky, vyskočil mu palec a následne odišiel si toto zranenie dať ošetriť,
- svedok E. N., že v danom období nechodil na stavbu vykonávať činnosť strážnika,
- podľa zápisnice o fotorekognícii osoby z 01.06.2016 poškodený označil za útočníka osobu odlišnú od neho, kde uviedol : „Spoznal som ho podľa celkovej podoby tváre, ale najmä podľa lícných kostí a špicatej brady. Som si istý, že je to tá osoba, ktorá ma fyzicky napadla.“ Následne, aj v druhom fotoalbeume poškodený opoznal ako útočníka tú istú osobu, pričom uviedol : „Aj tentoraz som ho spoznal podľa celkového výrazu tváre, som si úplne istý.“ Tieto dôkazy svedčia v jeho prospech, podporujú závery o jeho nevine.

Nesúhlasil s hodnotením vykonaných dôkazov súdom I. stupňa, s poukazom na závery odvolacieho súdu, že je v podstate nutné považovať výpoveď poškodeného uskutočnenú na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020 a výsledky fotorekognície za menejcenné dôkazy oproti obsahu úradného záznamu vyhotoveného príslušníkmi policajnej hliadky A. F. a N. F.. Namietal, že vyhotovený úradný záznam obsahujúci skutočnosti, ktoré spisujúca osoba uzná za vhodné podľa jej subjektívneho vnímania nemá vyššiu dôkaznú silu, ako akýkoľvek iný dôkaz produkovaný v priebehu trestného konania, ak jeho obsah je následne spochybnený ďalšími dôkazmi, osobitne najmä výpoveďou samotného poškodeného. V tomto smere poukázal na obsah svedeckej výpovede poškodeného z hlavného pojednávania dňa 19.10.2020, ktorý v prípravnom konaní uviedol, že si je istý, že B. je meno skutočného útočníka, pričom túto istotu nadobudol výlučne na základe rozhovoru príslušníkov Policajného zboru, ktorí ho viezli na ošetrovanie, a ktorí sa vyjadřili v intenciách, že B. je známa firma a vagabund.

Namietal, že obsah úradného záznamu je neoveriteľný, je nutné ho podrobiť skúške správnosti. Až od augusta roku 2015 sa začala za účelom evidencie úradných záznamov v rámci jednotlivých útvarov Policajného zboru využívať elektronizácia, do uvedeného obdobia sa úradné záznamy vyhotovovali len v listinnej forme, bolo možné ho aj opakovane upraviť, nemožno vylúčiť, že nebol upravený tak, aby bolo preukázané, že útočníka opoznal poškodený v nemocnici a aby následne nebolo nikomu zvláštne, z akého dôvodu pri výsluchu poškodený označil za útočníka menovite jeho, keď ho nepoznal. V konaní však vyšlo najavo, že to boli práve príslušníci policajnej hliadky, ktorí poškodenému uviedli, ako sa volá, a že on bol útočníkom, pretože je „známa firma a vagabund“.

Odvolací súd pripisuje práve tomuto dôkazu, v spojení s výpoveďami službukonajúcich príslušníkov policajnej hliadky, ktorí úradný záznam vyhotovili pripisuje význam takej právnej sily, že je spôsobilý vyvrátiť aj samotnú výpoveď poškodeného, výpoveď svedkov, ktorí potvrdili ním tvrdené skutočnosti a výsledky fotorekognície vykonanej v prípravnom konaní. Je pravdou, že na podporu tohto svojho právneho záveru odvolací súd poukázal na fakt, že fotorekognícia bola vykonaná až 14 mesiacov po skutku, nie je však jasné, z akého dôvodu je tento nedostatok v činnosti orgánov činných v trestnom konaní pričítaný jemu na ťarchu a z akého dôvodu sa skutočnosť, že fotorekognícia bola vykonaná s oneskorením, považuje súd za dôkaz preukazujúci jeho vinu, keď poškodený pri uskutočnení tohto vyšetrovacieho úkonu ani na sekundu nezaváhal pri označení páchatel'a, nepozastavil sa nad tým, že ním mohol byť aj niekto iný. Poškodený v prípravnom konaní opisoval páchatel'a ako osobu vysokú 170 cm s váhou asi 60 kg, ktorý popis vonkoncom nezodpovedal jeho osobe, s ohľadom na výsledky fotorekognície a na následnú výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020. Tento záver je plne podporený tým, že v rámci konfrontácie vykonanej v prípravnom konaní medzi ním a poškodeným, poškodený uviedol : „Áno je to on. Pamätám si jeho tvár, oprel si hlavu o mňa, čiže na jeho tvár nezabudnem.“

Poškodený v každej zo svojich výpovedí v prípravnom konaní opakovane uvádzal, že si nezapamätal tvár útočníka, nakoľko bol pri ňom príliš blízko (asi jeden centimeter), ako aj z dôvodu krátkosti trvania útoku a svojho celkového rozrušenia. Z uvedeného dôvodu tiež podľa svojho tvrdenia pri fotorekognícii neopoznal skutočného útočníka. Je zaujímavé, že v rámci konfrontácie s ním si zrazu vedel vybaviť jeho tvár tak jasne, že na ňu nikdy nezabudne. Poškodený v priebehu jednotlivých štádií trestného konania klamal, do role útočníka si postavil vždy tú osobu, ktorá sa mu javila ako najpravdepodobnejšia – najskôr len podľa mena vedel, že to mal byť on, keďže mu to povedali príslušníci službukonajúcej policajnej hliadky, neskôr na fotografii opoznal celkom jasne ako páchatel'a úplne inú osobu a následne, keď sa zistilo, že poškodeným opoznaná osoba nemôže byť útočníkom a poškodený zistil podľa jeho mena, kto je, tak si do role útočníka dosadil opäť jeho.

Aj v prípade, ak by bolo v konaní spoľahlivo preukázané, že poškodený ho na centrálnom príjme naozaj opoznal, s ohľadom na jeho následné markantné zmeny vo výpovediach je evidentné, že mal v čase vzniku úrazu a bezprostredne po ňom znížené rozpoznávacie schopnosti, čo je celkom jasne badateľné z jeho chaotických vyjadrení ohľadne osoby útočníka v jednotlivých štádiách trestného konania. Poškodený nevidel osobu útočníka, preto ju ani nevedel identifikovať. Z uvedeného vyplýva, že aj ak by ho poškodený bol naozaj opoznal na centrálnom príjme, bolo by zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu nutné vysporiadať sa s tým, že poškodený v dôsledku svojej zmätenosti mohol označiť za páchatel'a akúkoľvek osobu útočníkovi podobnej stavby tela, ktorá mala na sebe v danom čase mikinu a nachádzala sa na centrálnom príjme. Napokon, podobná situácia nastala aj v prípade O. D., ktorého poškodený bez akýchkoľvek pochybností, či zaváhania, označil ako páchatel'a v rámci fotorekognície, ale následne sa preukázalo, že sa na mieste činu nenachádzal. Tiež poukázal na to, že pokiaľ bolo niekoľkými svedkami vyvrátené, že bol v daný deň na mieste činu, svedok N. jednoznačne popísal, že v daný deň s ním trénoval a on sa pri tom zranil, čo podporuje aj lekárska správa z centrálného príjmu. Uviedol, že nemožno aprobovať snahu orgánov činných v trestnom konaní určiť

páchatela skutku prostredníctvom vylučovacej metódy, kedy v dôsledku bezúspešnosti fotorekognície je za páchatela označená osoba uvedená príslušníkmi policajnej hliadky v úradnom zázname, ktorého obsah nie je možné nijakým spôsobom verifikovať a ani nie je možné vylúčiť jeho nepravdivosť. Aby bolo možné jednoznačne ustáliť záver, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, ktorý sa mu v obžalobe kladie za vinu, musia vykonané dôkazy jednoznačne a bez rozumných pochybností preukazovať, že došlo k spáchaniu skutku, a že iná rozumná a logická verzia skutkového deja neexistuje, k čomu v danej veci nedošlo a preto ho mal súd I. stupňa spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. c) Tr. por. Pripomenul aj zásadu prezumpcie neviny a z nej plynúcu zásadu in dubio pro reo, povinnosť súdu skúmať vierohodnosť a pravdivosť každého jedného dôkazu produkovaného v konaní, obzvlášť z dôvodu, že jediným priamym dôkazom v konaní, ktorý ho má usvedčovať zo skutku, je výpoveď poškodeného. Výpoveď poškodeného z hlavného pojednávania dňa 19.10.2020 bola jednou z jeho najucelenejších výpovedí v rámci celého trestného konania, súd jej neprpisoval dostatočnú dôležitosť, nakoľko bola uskutočnená s časovým odstupom od spáchania skutku, čo však nebolo zavinené ním, ale poškodeným, ktorý sa opakovane nedostavoval na výsluchy v prípravnom konaní, čím sťažoval priebeh celého trestného konania a v tomto svojom prístupe pokračoval aj naďalej pred súdom I. stupňa. Práve z uvedeného dôvodu nebolo poškodeného možné ani dopočuť k jednotlivým otázkam, ktoré vzišli z rozhodnutia odvolacieho súdu. Toto nebolo spôsobené tým, že poškodený mal verbalizovať, že sa jeho bojí tak, ako to uvádza súd I. stupňa v odôvodnení svojho rozsudku, pričom aj v rámci svojej účasti na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020 sa poškodený správal v jeho prítomnosti úplne normálne, do očí mu uviedol, že nevie a nevedel, či je naozaj útočníkom on a nikdy neuviedol, že sa jeho bojí.

Časové údaje ošetrení zodpovedajú tomu, ako ich popisoval vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokurátora zo dňa 18.08.2022. V zmysle lekárskeho správ z centrálného príjmu FNsP Nové Zámky, ktoré sú súčasťou spisu, bol prijatý na ošetrovanie na centrálnom príjme v čase o XX:XX hod. a poškodený v čase o XX:XX hod. Z výpovedí príslušníkov policajnej hliadky, ako aj poškodeného, vyplynulo, že v čase, keď poškodený vchádzal na centrálny príjem, cca o XX:XX hod., kde čakal na ošetrovanie, na ktoré bol prijatý v čase o XX:XX hod., pričom podľa poškodeného mal on náskok pred ním asi 10 minút, on vychádzal z nemocnice, resp. odchádzal z centrálného príjmu s ošetreným prstom. Lekársky nález po RTG vyšetrení bol v jeho prípade spísaný v čase o XX:XX hod., potom išiel späť na centrálny príjem, kde mu bol ošetrovaný palec, pričom v čase o XX:XX hod. do ambulancie na centrálnom príjme už vchádzal poškodený. Je teda absurdný priebeh deja popisovaný príslušníkmi službukonajúcej hliadky a poškodeným, podľa ktorého sa mal stretávať s poškodeným pri východe z nemocnice, resp. pri východe z centrálného príjmu, kedy mal už mať ošetrený palec. Z výpovedí príslušníkov hliadky vyplynulo, že sa mal s nimi stretnúť, keď už s poškodeným čakali na ošetrovanie, pričom svedok F. s poškodeným sedeli pri automatoch. Nezrovnalosti v časovom slede a popise týchto udalostí sú naďalej prítomné a preukázané skutočnosti nezodpovedajú tomu, čo vypovedali svedkovia – príslušníci policajnej hliadky a následne aj poškodený.

Vo vzťahu k zraneniu jeho palca na ľavej ruke súd I. stupňa odignoroval fakt, že v lekárskej správe vyhotovenej na centrálnom príjme je výslovne uvedené, že sa zranil kopnutím do ľavej ruky, čo korešponduje s výpoveďou svedka D. N., ktorý s ním nie je v žiadnom priateľskom ani obdobnom vzťahu, jednalo sa o sparing partnera na tréningu, pričom v napadnutom rozsudku nie sú uvedené dôvody, pre ktoré tento svedok nemá byť považovaný za vierohodného. Pripomenul výpoveď L. E. M., ktorý mal od A. M. počuť, že on mal napadnúť poškodeného, kde svedok M. výslovne uviedol, že sa o žiadnom útoku s L. M. nikdy nerozprával. Pokiaľ súd I. stupňa konštatoval, že svedok A. N. potvrdil, že na stavbe pôsobila strážna služba a aj obžalovaný tam strážieval, citoval odpoveď tohto svedka z hlavného pojednávania z 19.10.2020, kde uviedol: „Neviem presne uviesť, či tam bol za strážnu službu, ale v tom období som ho tam videl asi 2-3x.“ Prítom svedok E. N. – konateľ spoločnosti Limestone SK s.r.o., ktorá realizovala stavbu objektu v lokalite D. vypovedal, že žiadna strážna služba na objekte nepôsobila a v období spáchania skutku on žiadne stráženie objektu nevykonával.

Podľa výpovede znalca N. K. zranenie poškodeného mohlo vzniknúť aj tak, že mal chytiť poškodeného oboma rukami a následne mu dávať údery kolenom, v ktorej súvislosti súd nezabudol poznamenať, že poškodený tvrdil, že útok mu pripomínal útok zápasníka športu MMA, pričom on sa práve tomuto športu venuje. K danému namietal, že znalec nevedel jednoznačne určiť, či vznik zranení mohol vzniknúť úderom kolenom (hoci znalec uviedol, že je to pravdepodobné), avšak znalec v tejto súvislosti uviedol aj to, že tvrdenie poškodeného o počte úderov kolenom malo byť účelové v kontexte celej výpovede poškodeného – nie je teda správny záver súdu uvádzaný v odôvodnení rozsudku, že znalec nevylúčil úder kolenom 5 až 10 krát. Nemožno tiež prehliadnúť fakt, že samotný poškodený priamo pri jeho ošetrení na centrálnom príjme dňa 03.04.2015 uviedol, že sa pobil, teda neuvádzal, že bol napadnutý a len jeden deň po skutku pri svojej hospitalizácii dňa 04.04.2015 uviedol, že bol udretý do tváre lopatou.

Znalec N. K. tiež vypovedal, že zranenie ľavej čeľuste u poškodeného mohlo veľmi pravdepodobne vzniknúť úderom pravej ruky, hoci nevedel celkom vylúčiť ani tú skutočnosť, že by takéto zranenie mohlo vzniknúť aj pôsobením ľavej ruky, či úderom kolenom. Zranenie u obžalovaného vzniklo na ľavej ruke, nevie si preto celkom dobre predstaviť, ako by si vykĺbil palec na ľavej ruke úderom do ľavej čeľuste poškodeného, príp. ako by k tomuto zraneniu u neho mohlo dôjsť pri úderoch do tváre poškodeného jeho kolenom. Obžaloba tento nedostatok nijakým spôsobom nevysvetlila a nezdôvodnila ani z medicínskeho hľadiska, pričom v zmysle zásady podľa § 2 ods. 4 Tr. por. obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu, ale obžaloba je povinná preukázať jeho vinu tak, aby bol skutkový stav zistený bez dôvodných pochybností. Platí pritom, že nedokázaná vina má rovnaké účinky, ako dokázaná nevinu.

Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyjadrenej v § 2 ods. 12 Tr. por. vyplýva, že ak znalec z odboru zdravotníctva pripustí možnosť viacerých alternatív, týkajúcich sa príčin, resp. mechanizmu vzniku poranení poškodeného, sú orgány činné v trestnom konaní povinné po zhodnotení výsledkov znaleckého dokazovania v súhrne s ďalšími vykonanými dôkazmi rozhodnúť, ktorá z uvedených alternatív je v súlade s vykonanými dôkazmi. To predpokladá vykonanie všetkých dostupných dôkazov na objasnenie príčin vzniku poranení. Len vtedy, keby vykonané dokazovanie nevylúčilo žiadnu zo znaleckých alternatív o mechanizme vzniku poranení, prípadne, ak okrem znaleckého posudku neexistujú žiadne ďalšie dostupné dôkazy, ktoré by bolo možné v naznačenom smere vykonať, musia orgány činné v trestnom konaní vychádzať z tej verzie, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia (R 62/1993).

Je evidentné, že orgány činné v trestnom konaní a ani súd I. stupňa vyššie zmieňovaným spôsobom nepostupovali, automaticky vybrali tú alternatívu uvádzanú znalcom, podľa ktorej zranenia poškodeného boli spôsobené údermi kolenom a to výlučne z dôvodu, že tento pohyb je typický pre postojárske športy, akým je aj MMA, ktorému sa venuje. K tetovaniu na jeho ruke, o ktorých súd v odôvodnení rozsudku prehlásil, že bolo v konaní dostatočne preukázané, že ich mal aj v čase spáchania skutku a to i bez opätovnej výpovede poškodeného, uviedol, že poškodený v prípravnom konaní tetovanie, ktoré sa malo nachádzať na jeho (na poškodeným bližšie nešpecifikovanom mieste), absolútne nespomínal, a to aj napriek tomu, že tetovanie je taký poznávací znak, ktorý môže prispieť k identifikácii páchatela. Ďalej tiež uvádza, že súd sa nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, že podľa dôkazu predloženého do konania zo strany prokurátora mal tetovania na pravej ruke v oblasti predlaktia, bicepsu a ramena, tzn. tieto nemohli byť viditeľné v prípade, ak mal na sebe dlhý rukáv – poškodený na hlavnom pojednávaní uviedol, že v čase útoku mal útočník na sebe mikinu. Tetovanie mohlo byť za predpokladu ošatenia s dlhým rukávom dobre viditeľné jedine v prípade, ak by ho mal priamo na dlani z vrchnej strany tak, ako ho má v súčasnosti – v konaní však preukázal, že toto tetovanie si dal urobiť až po útoku, v novembri 2015.

V závere poukázal na to, že v čase, kedy bol na centrálnom príjme, nikto nepopisoval, že by mal na sebe zakrvavený odev. Ak by bolo k útoku na poškodeného z jeho strany došlo tak, ako to popisuje obžaloba a súd, je nespochybniteľné, že jeho odev by musel obsahovať značné množstvo krvavých stôp, ktoré by si príslušníci policajnej hliadky všimli. Aj poškodený na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020 vypovedal, že policajná hliadka ho brala na ošetrovanie do nemocnice preto, lebo krvácal. Aj napriek tomu, že v pôvodnom rozhodnutí sa Okresný súd Nové Zámky touto skutočnosťou zaoberal, pretože je naozaj významnou vo vzťahu k ustáleniu viny zo spáchania skutku, v odôvodnení svojho rozsudku ju už úplne opomenul a vynechal. Tento nedostatok spôsobuje opätovne nepreskúmateľnosť rozsudku, pretože sa jednalo o zásadný argument jeho obhajoby.

Navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), v spojení s ustanovením § 322 ods. 1 Tr. por. zrušil rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju opätovne prejednal a rozhodol tak, že ho oslobodí spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Nitre v písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok je zákonný a dôvodný, dostatočne odôvodnený a vydaný v súlade so skutkovým stavom. Obžalovanému bol uložený primeraný trest. Stotožnil sa s argumentmi súdu I. stupňa, poukazujúc aj na uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 1To/77/2022 z 31.01.2023 vydaného na podklade odvolania proti pôvodne vyhlásenému rozsudku súdu I. stupňa zo dňa 06.06.2022. Výrok o vine sa opiera o ucelený súhrn logicky a fakticky prepojených priamych aj nepriamych dôkazov, ktoré umožnili súdu vyvodiť bezpečne a bez dôvodných pochybností záver, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal a spáchal ho obžalovaný. Argumentácia obžalovaného popri polemike nad závermi vyplýva z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu tiež v jednostranne interpretovaní zisteného skutkového stavu, vynímajúc z kontextu výlučne tie časti vykonaných dôkazov, ktoré svedčia v prospech obžalovaného a opomínajúc dôkazy svedčiace v jeho neprospech, prípadne spochybňujú ich relevantnosť alebo hodnovernosť. Skutočnosti preukazujúce vinu obžalovaného, ktoré vyplývajú

okrem iného aj z úradného záznamu hliadky PZ z 03.04.2015, boli potvrdené výsluchmi a konfrontáciami svedkov – členov uvedenej hliadky, pričom zainteresovanie obžalovaného na fyzickom útoku na poškodeného okrem výpovede poškodeného nepriamo potvrdzujú aj ďalší nezávislí svedkovia. Bolo preukázané, že obžalovaný bol v deň skutku zamestnaný v stavebnej spoločnosti, ktorá v tom čase vykonávala v uvedených lokalitách stavebné práce, pričom ku skutku došlo krátko potom, ako mal poškodený fyzickú potýčku s iným zamestnancom spoločnosti. Doplneným dokazovaním bol zistený aj chronologický súlad po incidente nasledujúcich udalostí, z ktorého vyplýva, že obžalovaný mal dostatok času, aby sa po fyzickej potýčke s poškodeným mohol dostaviť na ošetrenie ešte pred príchodom policajnej hliadky, pričom mal dostatok času aj na prípadné prezlečenie si oblečenia. Navrhol, aby odvolací súd podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietol.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu trval na podanom odvolaní. Nad rámec dôvodov odvolania ani k vyjadreniu prokurátora k odvolaniu sa nechcel vyjadriť. Stotožnil sa s konečným návrhom obhajkyne.

Obhajkyňa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že veľa otázok, ktoré sú sporné, nebolo možné zodpovedať pre nespoluprácu poškodeného. Tento už v prípravnom konaní bojkotoval účasť na jednotlivých úkonoch. Toto bolo aj dôvodom, že rekognícia bola zo strany OČTK vykonaná s časovou latenciou, čo v konečnom dôsledku konštatoval aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Nie jej to vinou obžalovaného, ktorý od počiatku trestného konania poskytoval všetku potrebnú súčinnosť. Paradoxne poškodený po vynesení napadnutého rozsudku začal vyvíjať procesnú aktivitu smerom k obžalovanému a k jeho obhajcovi ohľadne náhrady škody na zdraví. To dosvedčuje, že poškodenému bolo od začiatku jedno, kto bol páchatelom a ani to nevedel. Na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020 sa uskutočnil jediný ucelený výsluch poškodeného zo strany obhajoby a v rámci tohto vyšlo najavo, že poškodený skutočne neopoznal páchatela tak, ako bolo potvrdené policajnou hliadkou. Navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, alternatívne aby odvolací súd sám rozhodol a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Prokurátor krajskej prokuratúry zotrval na svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného. Nad jeho rámec sa k veci nevyjadril. Navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, nezistiac dôvody na postup vyplývajúci z § 316 Tr. por., preskúmal podľa § 317 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine, treste, náhrade škody, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné z dôvodov v ňom uvedených.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd v predmetnej trestnej veci už konal na podklade odvolania prokurátora podaného proti rozsudku súdu I. stupňa zo dňa 06.06.2022, ktorým súd I. stupňa obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Odvolací súd uznesením zo dňa 31.01.2023, sp. zn. 1To/77/2022 podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Súčasne nariadil súdu I. stupňa, aby po vrátení mu veci nariadil hlavné pojednávanie a na tomto doplnil dokazovanie

- výsluchom svedka N. F., zaoberal sa zápisnicou o jeho konfrontácii s obžalovaným v prípravnom konaní zo dňa 05.02.2018,
- výsluchom svedka E. M. a odstraňoval rozpory v jeho výpovediach z hlavného pojednávania a prípravného konania na čl. 136-140,
- predvolal znalcov N. P. K., P. a N. K. Q., vykonal ich výsluch k obsahu ich znaleckých posudkov, so zameraním sa na mechanizmus zranení, ktoré poškodený utrpel a samotného následku, zisťoval, či u poškodeného vznikli trvalé následky,
- predvolal na hlavné pojednávanie svedka O. D. (čl. 104), tohto vypočul k obžalobe a následne v prítomnosti obžalovaného vypočul poškodeného k fyzickému opisu oboch osôb, zisťoval, či tieto osoby majú na tele tetovania, na akých miestach a toto následne vyhodnotil,

- vykonal vyššie naznačené dokazovanie na zistenie časových súvislostí – napadnutie A. M. poškodeným, privolanie polície, príchod policajnej hliadky na miesto, čas vyšetrenia obžalovaného na RTG v nemocnici, čas vyšetrenia obžalovaného v ambulancii a poškodeného v ambulancii v nemocnici, uvedené vyhodnotil aj s ohľadom na výpoveď poškodeného z hlavného pojednávania ktorý tvrdil, že obžalovaný po príchode policajnej hliadky utiekol,
- vykonal prípadne ďalšie dôkazy, ktorých potreba vyvstane po vykonaní horeuvedených nariadených dôkazov odvolacím súdom.

V ďalšom konaní bolo úlohou súdu I. stupňa opätovne starostlivo vyhodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom v súlade so zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. por., vrátane dôsledného vysporiadania sa so všetkými odvolacími dôvodmi a argumentmi prokurátorky v písomných dôvodoch odvolania, následne zákonne a spravodlivo rozhodnúť o podanej obžalobe a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti v uvedenom rozsahu odvolací súd predovšetkým zistil, že súd I. stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní predchádzajúcim napadnutému rozsudku postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsoby vykonávania dôkazov, pričom sa nedopustil takých pochybení, ktoré by boli porušením ustanovení, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.).

Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že po vrátení veci súdu I. stupňa v súlade s jeho pokynom boli na hlavnom pojednávaní vypočutí znalci N. P. K., P. a N. K. Q., svedkovia N. F., L. E. M., O. D. a prečítané listinné dôkazy. Napriek pokynu odvolacieho súdu však nebol vykonaný opätovný výsluch poškodeného I. J., ktorý i keď bol opätovne riadne predvolaný na hlavné pojednávanie, nedostavil sa ani napriek opakovane uloženej poriadkovej pokute. Napokon nebolo úspešne realizované ani predvedenie jeho osoby.

Odvolací súd pripomína, že prvý vo veci vyhlásený rozsudok, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por. - nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný, bol odvolacím súdom primárne zrušený z dôvodu, že súd I. stupňa nevykonal všetky dôkazy predložené s obžalobou – neprevzal do súdneho konania zápisnicu o konfrontácii obžalovaného a svedka N. F. z prípravného konania, neodstraňoval rozpory vo výpovediach svedka E. M., nepodrobil hodnoteniu dôkazy vykonané zákonným spôsobom a to tak jednotlivo a následne v ich súhrne podľa horeuvedených zásad. V rámci právnych úvah súdu I. stupňa absentovala miera logického úsudku i presvedčivosť záverov vyslovených vo výroku, ktorým obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Taktiež bolo zistené, že súd I. stupňa poukazoval na časové súvislosti od momentu spáchania skutku do príchodu poškodeného v sprievode policajnej hliadky na centrálny príjem, avšak tieto nepodložil žiadnymi relevantnými faktami (lekárske správy, záznam o nahlásení skutku). Bolo tiež potrebné preveriť obhajobu obžalovaného, že bol na RTG s palcom a najmä v akom čase.

Na podklade obsahu predloženého spisového materiálu možno konštatovať, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, sa stal a tento vykazuje znaky minimálne prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. a § 123 ods. 4 Tr. zák. Uvedené vyplýva z tých dôkazov, na ktoré poukázal súd I. stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku – svedecká výpoveď poškodeného I. J. – vypovedal o priebehu skutku a vzniknutom následku, svedeckých výpovedí N. F., A. F. – policajtov, ktorí boli s poškodeným po skutku na lekárskom ošetrení, lekárskeho správ o ošetrení poškodeného dňa 03.04.2025, znaleckých posudkov N. P. K., P. a N. K. Q..

Skutočnosť, že obžalovaný mal spáchať žalovaný skutok opieral prokurátor (podľa dôvodov odvolania proti prvému vyhlásenému oslobodzujúcemu rozsudku) o úradný záznam z 03.04.2015 policajtov OO PZ Nové Zámky N. F. a A. F., na ktorého obsah sa tieto odvolávali vo svojich výpovediach. Tiež poukazoval na rekogníciu vykonanú v prípravnom konaní, kde poškodený po 16-tich mesiacoch od skutku síce označil ako páchatel'a na fotografii inú osobu, avšak táto bola objektívne veľmi podobného výzoru obžalovanému. Svedok A. F. potvrdil, že poškodený na centrálnom príjme nemocnice označil ako útočníka obžalovaného, ktorý im uviedol, že je na lekárskom ošetrení ľavej ruky, ktoré utrpel po tom, ako bol napadnutý poškodeným a ukázal im obviazaný prst. Uvedené potvrdili svedkovia aj pri konfrontáciách s obžalovaným. Svedok E. M. vedel o incidente z počutia a videl obžalovaného niekoľkokrát na predmetnej stavbe, kde mal robiť v strážnej službe. Svedok A. N. obžalovaného identifikoval ako

strážnika, ktorý tam pracoval. Svedok N. potvrdil, že obžalovaný mal byť v spoločnosti zamestnaný, mal teda dôvod byť na mieste činu. Obžalovaný mal na spáchanie skutku motív plynúci z jeho reálnej činnosti. Tiež poukazoval na to, že poškodený označil obžalovaného ako útočníka, aj aké mal tetovania a oblečenie.

Z doplneného dokazovania vyplýva, že svedok N. F. (policajt) sa nepamätal na obsah svojej výpovede z prípravného konania v rámci konfrontácie s obžalovaným, kde vypovedal, že dňa XX.XX.XXXX bol v nemocnici v Nových Zámkoch na ošetrovaní s poškodeným, ktorý prstom ukázal na obžalovaného s tým, že tento ho napadol. Svedok E. M. uviedol, že iba z počutia vie, že poškodenému jednu buchol obžalovaný, pričom strážnici sa striedali. Okrem obžalovaného tam videl ešte jedného. Svedok O. D., ktorého v prípravnom konaní poškodený pri rekognícii opoznal ako páchatel'a uviedol, že v čase činu mal tetovanie na pravom predlaktí – meno svojej dcéry. Zvyšné tetovania si dal urobiť v rokoch 2021-2024. V roku 2015 sa určite nezdržoval v oblasti D. (miesto činu). Poškodený I. J. na hlavnom pojednávaní dňa 19.10.2020 k situácii „opoznania“ obžalovaného ako páchatel'a činu uviedol, že tento vyšiel z dverí ambulancie. Policajti ho oslovili, aby zostal prítomný, že ho potrebujú vypočuť. Nevie, či ho v danej chvíli opoznal, teda či uviedol, že táto osoba je tou, ktorá ho napadla. Obžalovaný im povedal, že aj on má zranenia. Poškodený však uviedol, že tohto vedel označiť iba v kontexte všetkých súvislostí tej danej konkrétnej situácie. Za normálnych okolností by osobu obžalovaného ako útočníka neopoznal. Všetko si dal dohromady až vtedy, keď mu policajti povedali, že útočníkom bol obžalovaný. Tiež sa poškodený nevedel vyjadriť k svojmu skoršiemu vyjadreniu pri ošetrovaní v nemocnici, kde uviedol, že bol napadnutý neznámymi ľuďmi a bol udretý lopatou do tváre. Tiež uviedol, že policajtom neposkytol kamerový záznam, keďže tento sa po 4 - och dňoch vymazáva a on bol dlhú dobu v nemocnici. Policajti sa o kamerovom zázname neinformovali, ani on im to sám neuviedol, bol ošetrovaný útokom. I keď bol po ošetrovaní privezený policajtami do domu, nenapadlo ho poskytnúť im kamerový záznam.

Bolo chybou orgánov činných v trestnom konaní, keď už v úvodnej fáze prípravného konania nevenovali dostatočnú pozornosť jednoznačnému stotožneniu páchatel'a činu, pretože skutok sa stal dňa 03.04.2015 a rekogníciu, ktorej cieľom bolo stotožniť páchatel'a, vykonali až 01.06.2016, teda po cca 14 - tich mesiacoch, hoci podľa úradného záznamu podozrenie, že skutok mohol spáchať obžalovaný, vyplývalo z úradného záznamu spísaného príslušníkmi policajnej hliadky zo dňa 03.04.2015.

Za daného stavu, s poukazom na obsah vykonaných dôkazov, ktoré si v značnej miere odporovali, a to práve ohľadne stotožnenia osoby útočníka, je potrebné prisvedčiť obžalovanému, že ani po doplnení dokazovania po vrátení veci súdu I. stupňa neboli zistené také skutočnosti, na podklade ktorých by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností dospieť k jednoznačnému záveru o tom, že skutok spáchal obžalovaný.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok na podklade odvolania obžalovaného zrušil v celom rozsahu, pretože súd I. stupňa sa nevysporiadal so všetkými vyššie uvedenými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.), čím súčasne porušil Trestný zákon v ustanovení § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 123 ods. 3 písm. i) Tr. zák. a § 123 ods. 4 Tr. zák., keď uznal obžalovaného za vinného z prečinu ublíženia na zdraví (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.) a odvolací súd rozhodol sám tak, že obžalovaného podľa § 322 ods. 3 Tr. por. z dôvodu § 285 písm. c) Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre skutok v nej uvedený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Keďže poškodená spoločnosť Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Panónska cesta 2, Bratislava, IČO: 35 937 874 si riadne a včas (do skončenia vyšetrovania) uplatnila nárok na náhradu škody v sume 3611,83 eur, odvolací súd túto podľa § 288 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, pretože obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Čo sa týka nároku poškodeného I. J., súd I. stupňa pochybil, keď tohto s nárokom na náhradu škody podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal na civilný proces, pretože tento si do skončenia vyšetrovania riadne a včas daný nárok neuplatnil. Svedčí o tom aj fakt, že jeho nárok nebol oboznámený na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.01.2020 po prednesení obžaloby tak, ako bol správne prečítaný nárok poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. Bratislava. Súd I. stupňa preto nemal vôbec rozhodovať ani o odkázaní poškodeného s nárokom na náhradu škody, pretože v adhéznom konaní (o

škode) možno rozhodnúť len v prípade, ak je nárok uplatnený riadne – s uvedením sumy a právneho dôvodu a včas – do skončenia vyšetrovania, čo v danom prípade splnené nebolo.

S poukazom na uvedené odvolací súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozsudku.

Výroky tohto rozsudku boli prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.
(§ 306 ods. 1 Tr. por.)